

# BRATSTVO

„Bl. M. M. Terezije Scherer“ Đakovo  
Uz Jubilej milosrđa, br. 36, (2) god. IX.

## Oprost ispravno shvaćen i doživljen

**Milosrđe je:**\* Uvjet našeg spasenja. \* Put koji sjedinjuje Boga i čovjeka. \* Sam temelj na kojem počiva Crkva. \* Temeljni zakon koji prebiva u srcu svake osobe, pojasnio je papa Franjo.

*Slavljenje jubilejske godine nosi raznolike oblike življenja vjere, kao i razne pastoralne inicijative koje smjeraju k djelima obraćenja, obnovi skarmentalnoga života i produbljenu kršćanskoga iskustva Božje prisutnosti. U taj se niz urezuju djela pokore i milosrđa, ali i pobožni čini pod nazivom OPROSTI. ...*

Na temelju apostolske konstitucije pape Pavla VI. 1967. godine priređen je *Priručnik o oprostima*, s nizom smjernica za ispravnu duhovnost vezanu uz oprostite.

U redovitom vjerničkome poimanju ostaju unatoč tome nejasnoće i dvojbe glede razlikovanja odrješenja od grijeha primljenog u sakramentu ispovijedi i oprosta, kao i s obzirom na shvaćanje vječne i vremenite kazne. Tako nas pravilan govor o oprostima vraća u biti pravom razumijevanju sakramenta pokore i pomirenja.

Govor o oprostima rasvjetljuje i istinu o duhovnoj povezanosti nebeske i zemaljske Crkve, iz čijeg blaga, po zaslugama Isusa Krista , presvete Djevice Marije i svetaca, vjernici zadobivaju duhovna dobra.

### ***Uronjenost vremena u vječnost***

Spoznaja povezanosti vremena i vječnosti presudna je za razumijevanje čovjekove naravi i otajstva kršćanske vjere... Sav se čovjekov život zbiva u dinamici vremena i vječnosti, u dioništvu ljudskoga sa božanskim.

Lišenost smisla je ondje gdje je zanijekana vječnost. Jednako tako ni vječnost nije ispravno shvaćena, ako se motri u potpunoj odvojenosti od vremena ili tek kao zbilju koja započinje nakon 'isteka' vremena.

Vječnost je, naprotiv, 'izvor' i smisao vremena i našega 'postojanja' u vremenu.

Mi postojimo, ne po tome što smo u vremenu, u svijetu, nego po tome što smo ljubljani još prije stupanja u vrijeme. Još prije nego li smo ugledali svjetlost dana, naš život je otkan u 'svjetlu vječnosti.'

Tako se u obzoru vječnosti mijenja pogled na život i čovjekovo djelovanje u svijetu, na odnose i na brige ...

Ako život motrimo u obzoru koji je širi od vremenskog isječka od naših 50, 70 ili 105 godina, onda i iskustvo grijeha, slabosti i krhkosti koje spoznajemo po tjelesnosti i po odnosu sa stvorenim , također treba ne smjestiti u obzor vječnosti.

## ***Kako shvatiti grijeh u odnosu na naše dioništvo u vječnosti ?***

**Grijeh ranjava čitavoga čovjeka** i njegovu narav. Nitko ne može 'raniti' vrijeme i svoje postojanje u svijetu, a da pri tom ne rani i vječnost.

Grijeh ranjava ljudsku narav, ali i narušava, odnosno raskida povezanost s Bogom i njegovom ljubavlju pa tako čovjek po **teškome grijehu** može ostati izvan Božje milosti i njegova dara vječnoga života.

Bog u **sakramentu pomirenja** snagom Kristove otkupiteljske žrtve, otpušta grijeha, tj. oslobađa grešnika krivnje grijeha i vječne smrti i tako mu pruža novu mogućnost obraćenja i ponovnoga dobivanja milosti opravdanja. Sakrament pomirenja oslobađa nas vječne kazne u koju nas dovodi teški grijeh

Osim te kazne postoji, međutim i **vremenita kazna** ili **posljedica koja ostaje nakon oproštenja krivnje** i čovjek ostaje potreban **očišćenja** od tih ostataka grijeha **bilo u ovom životu ili nakon smrti**.

Sveti Pavao opisuje susret pred Božjim sudom u slici ognja koja iskušava vrijednost ljudskih djela.

Kršćanin gradi svoj život na jedinome čvrstom temelju – ISUSU KRISTU darivatelju spasenja. „Naziduje li tko na ovom temelju zlatom, srebrom, dragim kamenjem, drvom, sijenom, slamom – svačije će djelo izići na svjetlo ... Ostaje li djelo, primit će plaću onaj tko ga je nazidao. Izgori li djelo, taj će štetovati; ipak on će se spasiti, ali kao kroz oganj“... (Usp. 1Kor 3, 12-15)

U ovim riječima treba čitati **istinu o težini i zahtjevnosti očišćenja za konačno spasenje**, a ne o **NAČINU očišćenja**.

Postoji i put kojim valja proći „kroz oganj“ kako bismo postali slobodni od grijeha i njegovih posljedica i bili

dostojni vječnoga zajedništva s Bogom (*usp. Spe salvi*, 46). Biblijska slika ognja u kršćanskoj je predaji postala potkom za oblikovanje **nauka o Čistilištu**. ....

Međutim srednjovjekovni nauk o Čistilištu, kao „trećem mjestu“ u onostranosti (uz Pakao i Raj) u smislu posebnoga iskustva prijelaznosti od vremena u vječnost za današnje vjerničko gledanje nije bez nejasnoća.

To je poimanje bilo u jednom drugačijem kulturnom i misaonom razdoblju u kontekstu drugačije pokorničke discipline i duhovnosti od današnje i s toga zahtjeva pojašnjenje, bez straha da bi time sam nauk bio zanijekan ili osporavan.

U suvremenoj teološkoj misli sukladnoj učenju II. vatikanskog Sabora (konstitucija *Lumen gentium* 51), a (KKC 1030.1031) susreću se sretna tumačenja prema kojima je biblijska slika ognja koji pročišćuje i spašava zapravo govor o **KRISTU KAO SUDCU I SPASITELJU**. Pred njegovim pogledom sve lažno nestaje. Susret s njim sažije nas, ali nas istodobno preobražava i čisti i postajemo ono što uistinu jesmo. ...Njegov pogled, dodir njegova srca ozdravlja nas kroz neizrecivo bolnu preobrazbu, 'kao kroz oganj'. Ali to je blažena bol u kojoj sveta moć njegove ljubavi kroz naše biće prostruji poput nekog plamena te nas osposobljuje da budemo potpuno to što jesmo i time potpuno Božji. „

(Benedikt XVI., *Spe salvi*, 47)

U takvom pristupu govor o Čistilištu biva lišen zamki o 'prostorima' i 'mjestima' 'onostranosti.' .../ **k**

**Nastavlja se**